

Égbekiáltó különbség

2019 augusztus 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Jobbágyi Zsófia nagyszerű írása!

Néhány évvel ezelőt láttam egy filmet, a címe hirtelen nem jut eszembe. Két felnőtt férfiről szólt, akik nem csak egymás szomszédságában laktak, kollégák is voltak ugyanabban a gyárban. Az egyikük szorgalmasan dolgozott és az évek során szép apránként lépkedett előre a ranglétrán. Ennek köszönhetően mindig tudott venni egy kicsivel jobb autót, épített magának a kertjébe egy kisebb medencét, amibe ha úszni nem is, lábat áztatni bárki tudott, de a szomszédban él barátjának rendszeresen eldicsekedett még azzal is, ha lecserélte a régi étkezőasztalát egy kicsit jobbra. A kollégája pedig minden lépésnek, még ha az apró is volt, szívből örült. Talán együgyű is volt, nem is dolgozott annyira szorgalmasan, inkább álmodozott egy nagy találmányról és állandóan új és új ötletei voltak, amik rendre kudarcba fulladtak. A felállás tehát tiszta volt: az egyik barát volt a szorgalmas, törekvő, racionális, aki kollégája mellett mindig megállapíthatta: lám-lám, mennyivel jobb vagyok nála! És, amíg a rangsor nem változott, a barátság úgy tnt: örök.

Aztán egyszer csak az álmodozó kolléga találmánya nemhogy elbukott, óriásit szólt. Az együgyű barát felmondott a munkahelyén, hatalmas házat építtetett, óriási úszómedencével, birtokkal és saját vidámparkkal. Ám mindvégig szomszédja mellett maradt, akivel minden örömét igyekezett megosztani, sőt, a közös üzletbe is bevette volna. Csakhogy az állítólagos barát, mivel felborult a felállás és már nem volt a „példa”, akit követni kell, képtelen volt örülni a barátja sikerének, és szép lassan megette a fene.

Furcsa az emberi természet. Főleg akkor tud igazán cifrákat produkálni, amikor elhatalmasodik rajta a birtoklási vágy: sok esetben ilyenkor nemhogy a baráti kötelék, a házastárs, a testvér, sőt a szülők iránt érzett tisztelet és szeretet sem számít. Az egyetlen ember rosszindulatából fakadó, tragikus események, olykor világégések azonban nem a XXI. század sajátjai, filmek, színdarabok, mesék témáját adják, amióta világ a világ. Sőt, már a görög mitológia is félistenek csúfos bukásainak történeteivel figyelmezteti az utókort, amelyek gyarló emberi tulajdonságaikból következtek. Persze ezek a tanmesék mindig egy-egy szélsőséges esetre hívják fel a figyelmünket, ami vészcsengőként szolgál. Az átlag kultúremler pedig hazamegy a moziból vagy a színházból, és igyekszik úrrá lenni az ösztönein, talán még próbál mások javára is élni.

Legalábbis reményeink szerint, ugyanis bár az emberi gyarlóság nem, az mindenképpen korunk sajátossága, ahová mára a közbeszéd, főként a politikai kultúra züllesztette magát. Elég csak pár hétig figyelemmel kísérni a főpolgármesteri székért zajló alkukat és szövevényeket az ellenzéki térfélen: az ember semmi mást nem lát, csak ármányt, hazugságot, rideg taktikát, aljasságot, hataloméhséget, ígéreték félresöpprését és koncon marakodást. Sőt, bukott és sikertelen pártok izzadságszagú visszakapaszkodási kísérleteit. Az pedig már önmagában a színvonal drasztikus csökkenését jelzi, hogy kik érzik magukat alkalmasnak a regnáló főpolgármester leváltására.

Vélhetően ebből fakad az átlagpolgárok közötti „politizálás” döbbenetesen primitív színvonala és módja is: mivel az ellenzéki pártok mára semmilyen ideológiát és elvrendszert nem képviselnek, kizárólag a hatalomért megy a harc, ezért egyre fogyatkozó követőket sem vezérli más, csupán a mélyről fakadó, érthetetlen utálat az ellenfél felé.

Jó példa erre, ha a budapesti liberális kisebbség előtt az ember véletlenül kiejti a „keresztény”, „konzervatív”, „család”, „házasság”, „érték” vagy „nemzet” szavakat. A reakció gyakorlatilag szintiszta tőzokádás és azonnali kirekesztés abból a táborból, ahol mellesleg a legmagasabb fokú elfogadás és tolerancia az egyik hirdített alapelv. Érdemes egyszer-egyszer megnézni, milyen kommentek születnek az egyes jobboldali politikai mősorok alatt: nemhogy nem érvek ütköztetése zajlik, a hozzászólások általában személyeskedő, alpári káromkodásba torkollnak. Baráti körben sokszor beszélgetünk arról, hogy mindannyian tapasztaljuk: ha a Facebookra bármilyen jobboldali politikai tartalmat teszünk ki, még ha a legnagyobb közösségi oldal le sem tilt, akkor is minimum száz véresszájú ismerős ugrik neki a bejegyzésnek, mondván, az kirekesztő, mert arról szól (például), hogy a családtámogatások igenis jók és sokaknak segítenek. Ironikus, nem? A többség egy olyan kisebbség véleményterrorjától szenved, amely mindezt a szabadságjogok zászlaja alatt teszi.

Egy kedves kollégám fogalmazta meg nemrég: Tusványoson azt érezte, az ellenzéki oldalról éppen az az összetartó közösségi élmény, kohézió hiányzik, ami a jobboldali, konzervatív értékrendű emberek között megvan, függetlenül attól, hogy ismerik-e egymást személyesen vagy sem. A miniszterelnöki beszédben is elhangzott az a kulcsgondolat, amely jól megfogja miben áll az alapvető eltérés a két tábor életszemlélete között: míg a liberális eszme alapján úgy kéne élnünk, hogy egyetlen cselekedetünkkel sem sértjük embertársaink szabadságjogait, addig a kereszténység egyik tételmondata az: olyasmit cselekedjél az embertársaiddal szemben, amit szeretnél, hogy veled tegyenek. A különbség égbekiáltó. Na de miből fakad az ellenzék elementáris győlölete? A választ nem tudom. A film címe viszont beugrott: Irigység!

Jobbágyi Zsófia - www.888.hu

A cikk eredetije a 888.hu [Publik Ligája](#) sorozatában jelent meg.

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
